

Životopis - Václav Toužimský

Pan Václav Toužimský se narodil 8.května roku 1935 v Tylově ulici v Horním Růžodole v Liberci. Rodiče pocházeli z Roudnice nad Labem, kde matka pracovala na prvním rentgenu, a otec pracoval jako stříhač látek. Když se rodiče v roce 1930 přestěhovali do Liberce, matka byla zaměstnána jako zahradnice a později v zámečnictví.

První dvě třídy Václav navštěvoval rochlickou základní školu Na Žižkově, poté dnešní školu U Školy v Horním Růžodolu. Jelikož Václav chodil do školy ve válečném období, učil se se spolužáky schovávat v bunkrech. Také vzpomíná, že bombardování Drážďan bylo slyšitelné až do Liberce. Už v dětství se rozhodl, že se stane fotografem, kterým byl jeho strýc Zdeněk z Mladé Boleslavi. Dalším, kdo Václava ovlivnil v rozhodování o budoucí kariéře, byl jeho učitel chemie, který vedl fotokroužek.

Václav vystudoval fotochemickou školu v Hradci Králové, kde byl vzděláván jak teoreticky, tak prakticky. Zde se rozhodl upřednostnit fotografii před výrobou fotofilmů. Školu absolvoval s vyznamenáním. Od roku 1950 byl zaměstnán ve Fotocentrále s ústředím v dnešní Palachově ulici v Liberci. Fotocentrála měla v Liberci 3 podniky vedené panem Klingerem. Na dnešním náměstí Dr. Edvarda Beneše fungoval fotopodnik již za Rakouska Uherska.

Jako každý muž té doby, i Václav nastoupil v roce 1954 na dvouletou vojnu. Také se účastnil vojenských cvičení na vojenském letišti v Hradčanech u Mimoně. Zde sloužil jako fotograf u Fotoletu. Po ukončení vojny dostal příkaz, že kdyby nastala případná mobilizace, má se hlásit s plnou polní na libereckém náměstí. Z toho měl strach.

Když založil rodinu, přestěhoval se do dnešní ulice Dr. Milady Horákové - dříve ulice Zdeňka Nejedlého, č. 15. V té době začal fotit na zakázky. Postupně získal klientelu a tak neměl čas fotit pro zábavu. Fotil postupně všechny školy, školky i svatby v Liberci. Dodnes si ho tehdejší žáci pamatují. Mezi známé osobnosti na jeho fotografiích patří Jurij Gagarin či Valentina Těrešková.

Jedné srpnové noci roku 1968 ho probudil rachot. Popadl foťák a vyběhl na lešení kolem domu, aby lépe viděl co se tak pozdě v noci děje. A tak vznikly jeho první snímky libereckých tanků. Ráno se vydal do Fotocentrály, kde pracoval, na náměstí pro jistotu s foťákem. Když uviděl, že náměstím projíždějí tanky, vylezl na střechu a nafotil další sérii tanků, včetně nejslavnějšího snímku s nabouraným tankem 314 v podloubí. V té době už věděl, že jde o okupaci. Následně tyto série ve Fotocentrále nechal vyvolat.

Jakmile se o fotkách dozvěděli na radnici, tak se naštváli a odeslali je do zahraničí. Další série fotek si lidé zakoupili a když pak někteří prchali před režimem do zahraničí, vzali je s sebou. Tak se jeho fotky staly slavnými a dostaly dokonce Perretovu cenu, přestože autor nebyl v zahraničí znám. V roce 1969 mu byly fotky zabaveny a v následném období normalizace si Václav za své snímky vykoledoval výslech u StB. Naštěstí to dopadlo dobře, jen nesměl chvíli fotit. Své fotografie získal zpět až po roce 1989.

Zasloužený důchod tráví pan Toužimský v Heřmanicích, své zkušenosti nyní předává své dceři a vnoučatům. Dnešní děti by učil umění fotochemie. Přestože umí zacházet s moderními digitálními technologiemi, nejraději fotí klasickým fotoaparátem.